

„Syg? . . . Emanuel syg! . . . Men hvor er han da? — —“

— — —

En Mand fra Højskolen havde fulgt ham hjemad. Men mens denne paa Vejen havde været inde i et Hus for at hente en Drik Vand til ham, var Emanuel gaaet videre og havde ikke siden været til at opspore.

Han gik i dette Øjeblik ude over de øde Hammerbakker — langsomt, med Øjnene mod Jorden. Han mærkede ikke, at Regnen strømmende ned over ham. Hans Tanke stod stille, hans Aand var lammet . . . han vidste end ikke, at han gik.

Han havde af Aftenens Oplevelser, ja af hele sit Liv kun bevaret en eneste Erindring, . . . Erindringen om et uhyre Bulder, et rædselsfuldt Skrig af tusinde Munde . . . og saa om et Ildhav, et endeløst Baal, over hvis Flammer Guds Aand havde aabenbaret sig i en blændende Straalekrans, omgiven af hvide Cheruber med lange, gyldne Domsbasuner, hvis mægtige Toner havde slaaet ham til Jorden . . .

Pludselig standsede han. Himlen i Vest oplystes af fjerne Lyn, og Sømærket oppe paa Højen tegnede sig et Øjeblik ganske tydeligt mod den hvidblaa Himmelrand.

Han gyste. Han havde set et Legeme hænge deroppe paa det sorte Kors og i det lidende Aasyn under Tornekronen genkendt sine egne Træk. Javist! De havde korsfæstet ham, . . . stødt ham gennem Byen med Lanser, pisket ham med Svøber og korsfæstet ham! . . . Javist! Og nu gik han her gennem de dødes Rige . . .

Angsten for Mørket vakte ham lidt efter lidt. Han saae sig sky omkring . . . og det begyndte at dæmre i hans Bevidsthed.

„Det regner,“ sagde han højt

I det samme huskede han alt, hvad der var sket, og han satte sig ned i den vaade Lyng og græd som et Barn.

Han vilde ikke vende hjem. Han kunde efter dette ikke mere leve i Menneskenes Samfund. Han bad saa inderligt, at Gud dog vilde udfri ham af Livets Elendighed og give hans trætte Sjæl Hvile i sit Skød.

„O kære Fader! Lad mig ikke forsmægte mere! Tag mig op til din Himmel! Jeg har ikke længer hjemme paa Jorden. Hav Barmhjertighed med mig! Tag mig op i dit Skød! — —!